

דבר מלכות

וילנעליה

לפקודת אלת הילנעליים

שליחת הפגיעע אל הרבני, אינו נואם נאומים ולא מדליק חנפיות - לא בגלל שהיא חופה אלם, ולא בשל חסרון אחר פלשתי. אדרבתי השליח נמצא בפעב הכי נעלה - הוא מתקרב לפקודת, אל הרבני, וחופה להיות קציאות אחת אתו.

וכן הירת, כאשר איננו מאיר, הוא נמצא בפעב הכי נעלה שלו. הוא מתקרב אל השמש ומתאחד אמה, עד שאין לו מצאיות, ולכן אינו מאיר.

גם אצלנו, בני ישראל, ישנו הפעב המיוחד והנעלה הזו. כאשר נהיה מאתדים כל כך עם הקדוש-ברוך-הוא, עד שלא נרגוש שוים מצאיותו זו וקרה בפאלה האמתיות והשלכות.

י"ט כסלו נחג בעצי השני של החדש, כשהיורה חולף וקטן - בשונה מהחגים האחרים אותם חוגגים בעצי הראשון. פי ב"יט כסלו חוגגים את התגלותי הטסידות, והטסידות מכינה אותנו לגאלה - לזמן פו נהיה הכי קרובים אל ה'שמש' המגוללה - אל ה' - ומפוש נמתאחד אתו.

מאכנו היום, מקוש כך סיימנו להכין את העולם לבואו של קלף הפשית, כך אמר הרבני מאידה, נדמה פאלו התגבר החשך בעולם, לא רואים את בית הפקדוש... אבל בפאת זו רק פשו. אנתנו בפקודת הכי נעלית.

אם רק נפקח עינים - נראה עולם מוכן לגאלה, הרבי חלף הפשית מתגלה לעינינו ומואל אותנו. בגאלה נצחית ואמתיות

מה שורה יותר: אחת, קוש, עשר או שלושים?

שאלה מצחיקה, נכון? אבל לפעמים נדמה שזה לא ברור כל כך...

ככל חדש אנתנו סופרים את ימי החדש, מאתד עד שלושים. אוקרים שעור תהלים ותנאי מדי יום, ומתקדמים עם התאריך. יחד אמתנו מתקדם גם הירת. בתחלת החדש רואים בשמים עגול דך וצר, שהולך ו'גדל' עם ימי החדש. כס"ו, צורתו פכדור זוהר גדול ויפה.

בשלב הזו, התהליך נעצר ואפלו נסוג... התאריך בחדש מתקדם ואלו הירת חולף וקטן

מוצר, לא? התאריך בחדש אמור לציון את התקדמות הירת. מדיע, אם פו, מקשיכים לספר ולהתקדם בשעה שהירת חולף ונעלה בששך הסמיה של הילילה?

הקעבר לכך מענו: אור הירת אינו שלולו הירת מקבל אור מהשמש ומעביר אותו אלינו, הוא פשוט משמש כעין 'מחזיר אור' ענק...

ככל שהירת מתקרב אל השמש - הוא מתפסה יותר פשו יזו, אם פו, אינו מראה על חסרון אדרבה, זו מעלתו. הוא מתרחק ומתפסה מאתנו, כיון שהיא מתקרב אל השמש, אל הפקודת הנותן לו אור

ככל שנחמקת קרב לתי שנעלה מאתנו - פחות נשפיע, פחות נתן. איצ'ה, בפתי, ה'ה כמיוטבו - לקרות שנראה פחות חברותי ופחות מעלת.

וכך אצלנו. חשן הגלות, כך נראה, מתגבר ומקשה לקיים תורה ומצוות, אבל זה דוקא סימן שמתקרבים לגאלה. סימנו להכין את העולם ואנחנו קרובים מאד לרגע הגדול... לקני אור הגאלה, כפי שלמדנו זה עתה, חשן הגלות מתגבר, אבל לא נתפעל... נפקח עינים ונראה שהגאלה כבר כאן!

אם כי לא ממש רואים, צריה רק עינים לפתח, את הגאלה לא לשפת, במוחש, לראות את המציאות ולהיות במוחש, הגאלה כבר כאן, בפעל ממש, עוד רגע קט, תכר ומיד, נסעד עם משיח בשלמא אחד. גום אנחנו לגאלה קרובים, כיון שהוא מתקרב אל הפתח. הירח לא מפיץ אור, אינו דבר שלילי, אבל הכסוי בחוש האפולוי, אינו דבר שלילי, מתמעטת בהדרגה ומתפשה הלכנה

יחי אדוננו מזרנו זרענו
מלך המשיח לעולם ועד!

פעילות אכזאת ה' פעירו של איצ'ה הגלחה פצורה מעוררת התפעלות. עברו אף חודשים הרגע הפתיחה, ובפעילות השבועית, הפניח קלא בולדים.

איצ'ה, תלמיד פתח ו' בלבד, אף מנהל את הפניח ביד רכה. התנהגותו הפגרת והלהט החסיד'י בו נתן, התגלו פמשמעותיות מאד. הולדים נסחפו אחריו, גם גדולים מפתח הגיעו לפעילות והקשיבו לספורים ולדברי המורה בפיות פעורים.

זקור, אחד הולדים הראשונים שהגיע לפעילות, ה'ה פן גילו של ותבש לראשו פפה סרוגה. במהלך הזמן, התלהב והתעבר קאד, ובסיום השנה החליט: "אני רוצה להיות כמו איצ'ה!" הוא בקש מהוריו ללמד בתלמוד-תורה חב"ד. ההורים התנגדו בתקף לרעיון ה'משנה', אבל לאחר התנוונים רבים, נכנעו.

ביום הראשון ללמודים הגיעו איצ'ה וזקור בין הראשונים לפתח, ותפסו את השלמא השני בפזור השקאלי. אט אט התאספו סביבם ילדים ועשו הכרות עם התלמיד החדש.

באמצע השער הגמרא, כאשר התלמד כתב שאלות על הלוח, נסה זקור לדבר עם איצ'ה. אבל, איצ'ה החביב והחברותי לא התחם, כאלו אינו שומע אותו.

בהפסקה, הרגיש איצ'ה חובה להתנצל. "פקניח אכזאת ה'", אמר זקור, "אני מדבר כי אני פתפקיד ומשתדל להשפיע ולגרם לילדים סיוות ושקחה. בפתי אני תלמיד זקור ולמדו אם אתמקד בשער מפלי לקסות לדברים שוליים, אצלם להתקדם ואולי אפילו להיות כמו התלמד..."

